

Коли в саді листок останній зжовкне
І цвіт останній у городі зв'яне,
Коли остання пісня в полі змовкне
І осінь пізня і глуха настане —
Тоді згадаєм все, що було миле
І від життя сховалось до могили,

Тоді згадаєм тії первоквіти,
Що так несміло весну зустрічали,
А ми в саду, як ті невинні діти,
Весело граючись, квітки зривали
І в білу вазу клали їх, як в трумно...
Тоді згадаєм — і буде нам сумно.

Тоді згадаємо кождіське слово,
Що з серця вийшло і в грязюку впало,
І хоч цвіло і пахло так чудово,
І хоч коханням, як росою, сяло, —
Ми попри нього перейшли байдужно,
Тоді згадаєм — і буде нам тужно.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Осінь»](#);